Šis tekstas yra skirtas tik informacijai ir teisinės galios neturi. Europos Sąjungos institucijos nėra teisiškai atsakingos už jo turinį. Autentiškos atitinkamų teisės aktų, įskaitant jų preambules, versijos skelbiamos Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje ir pateikiamos svetainėje „EUR-Lex“. Oficialūs tekstai tiesiogiai prieinami naudojantis šiame dokumente pateikiamomis nuorodomis

►B

TARYBOS DIREKTYVA 2003/109/EB

2003 m. lapkričio 25 d.

dėl trečiųjų valstybių piliečių, kurie yra ilgalaikiai gyventojai, statuso

(OL L 16, 2004 1 23, p. 44)

iš dalies keičiama:

		Oficialusis leidinys		
		Nr.	puslapis	data
►M1	2011 m. gegužės 11 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2011/51/ES	L 132	1	2011 5 19
►M2	2024 m. gegužės 14 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) 2024/1347	L 1347	1	2024 5 22

pataisyta:

►C1 Klaidų ištaisymas, OL L 90926, 2025 11 25, p. 1 (2024/1347)

▼B

TARYBOS DIREKTYVA 2003/109/EB

2003 m. lapkričio 25 d.

dėl trečiųjų valstybių piliečių, kurie yra ilgalaikiai gyventojai, statuso

I SKYRIUS

BENDROSIOS NUOSTATOS

1 straipsnis

Reguliavimo dalykas

Ši direktyva nustato:

a) sąlygas, kuriomis valstybė narė suteikia ilgalaikio gyventojo statusą jos teritorijoje teisėtai gyvenantiems trečiųjų šalių piliečiams ir panaikina tokį statusą, bei su tokiu statusu susijusias teises; ir

b) ilgalaikio gyventojo statusą turinčių trečiųjų šalių piliečių apsigyvenimo sąlygas kitoje valstybėje narėje, nei toje, kuri suteikė tokį statusą.

2 straipsnis

Sąvokos

Šioje direktyvoje:

a) „trečiosios šalies pilietis“ - bet kuris pilietis, kuris nėra Sąjungos pilietis, kaip nustatyta Sutarties 17 straipsnio 1 dalyje;

b) „ilgalaikis gyventojas“ - bet kuris trečiosios šalies pilietis, turintis ilgalaikio gyventojo statusą, kaip nustatyta 4-7 straipsniuose;

c) „pirmoji valstybė narė“ - valstybė narė, kuri pirmoji suteikė trečiosios šalies piliečiui ilgalaikio gyventojo statusą;

d) „antroji valstybė narė“ - bet kuri valstybė narė, išskyrus tą, kuri pirmoji suteikė trečiosios šalies piliečiui ilgalaikio gyventojo statusą ir kurioje tas ilgalaikis gyventojas įgyvendina savo teisę apsigyventi;

e) „šeimos nariai“ - trečiosios šalies piliečiai, gyvenantys atitinkamoje valstybėje narėje pagal 2003 m. rugsėjo 22 d. Tarybos direktyvą 2003/86/EB dėl teisės į šeimos susijungimą ([1]);

▼M1

f) „tarptautinė apsauga“ - tarptautinė apsauga, kaip apibrėžta 2004 m. balandžio 29 d. Tarybos direktyvos 2004/83/EB dėl trečiųjų šalių piliečių ar asmenų be pilietybės priskyrimo pabėgėliams ar asmenims, kuriems reikalinga tarptautinė apsauga, jų statuso ir suteikiamos apsaugos pobūdžio būtiniausių standartų ([2]) 2 straipsnio a dalyje;

([1]) OL L 251, 2003 10 3, p. 12.
([2]) OL L 304, 2004 9 30, p. 12.

▼B

g) „ilgalaikio gyventojo leidimas gyventi EB“ - atitinkamos valstybės narės išduotas leidimas, gavus ilgalaikio gyventojo statusą.

3 straipsnis

Taikymo sritis

1. Ši direktyva taikoma trečiųjų šalių piliečiams, teisėtai gyvenantiems valstybėje narėje.

2. Ši direktyva netaikoma trečiųjų šalių piliečiams, kurie:

a) apsigyvena turėdami tikslą studijuoti arba įgyti profesinį išsilavinimą;

b) turi leidimą gyventi valstybėje narėje laikinosios apsaugos pagrindu, arba kreipėsi dėl leidimo gyventi tokiu pagrindu ir laukia, kol bus priimtas sprendimas dėl jų statuso;

▼M1

c) turi leidimą gyventi valstybėje narėje pritaikius kitokio pobūdžio apsaugą, nei tarptautinė apsauga, arba kreipėsi su prašymu dėl leidimo gyventi remdamiesi tuo pagrindu ir laukia, kol bus priimtas sprendimas dėl jų statuso;

d) kreipėsi su prašymu dėl tarptautinės apsaugos, ir dėl jų prašymo dar nepriimtas galutinis sprendimas;

▼B

e) yra apsigyvenę tiktai laikinais pagrindais, pavyzdžiui, pagal „au pairs“ programą ar kaip sezoniniai darbuotojai, arba kaip darbuotojai, pasiųsti paslaugos tiekėjo tarpvalstybiniam paslaugų teikimui, arba patys teikdami tarpvalstybines paslaugas, arba tais atvejais, kai jų leidimas gyventi yra oficialiai apribotas;

f) naudojasi teisiniu statusu, kurį suteikia 1961 m. Vienos konvencija dėl diplomatinių santykių, 1963 m. Vienos konvencija dėl konsulinių santykių, 1969 m. Vienos konvencija dėl specialiųjų misijų arba 1975 m. Vienos konvencija dėl valstybių atstovavimo jų santykiuose su visuotinio pobūdžio tarptautinėmis organizacijomis.

3. Ši direktyva taikoma nepažeidžiant palankesnių nuostatų, nustatytų:

a) dvišaliuose ir daugiašaliuose susitarimuose Bendrijos mastu ar tarp Bendrijos ir jos valstybių narių su trečiosiomis šalimis;

b) dvišaliuose susitarimuose, kurie buvo sudaryti tarp valstybės narės ir trečiosios šalies iki šios direktyvos įsigaliojimo;

▼M1

c) 1995 m. gruodžio 13 d. Europos konvencijoje dėl įsisteigimo, 1961 m. spalio 18 d. Europos socialinėje chartijoje, iš dalies pakeistoje 1987 m. gegužės 3 d. Europos socialinėje chartijoje ir 1977 m. lapkričio 24 d. Europos konvencijoje dėl migruojančių darbuotojų teisinio statuso, 1951 m. liepos 28 d. Konvencijos dėl pabėgėlių, su pakeitimais, padarytais 1967 m. sausio 31 d. Niujorke pasirašytu protokolu, priedo 11 punkte, ir 1980 m. spalio 16 d. Europos susitarime dėl atsakomybės už pabėgėlius perkėlimo.

▼B

II SKYRIUS

ILGALAIKIO GYVENTOJO STATUSAS VALSTYBĖJE NARĖJE

4 straipsnis

Buvimo trukmė

1. Valstybės narės suteikia ilgalaikio gyventojo statusą trečiųjų šalių piliečiams, kurie prieš pat paduodami atitinkamą pareiškimą yra penkerius metus teisėtai ir nuolat pragyvenę jos teritorijoje.

▼M1

1a. Valstybės narės nesuteikia ilgalaikio gyventojo statuso tarptautinės apsaugos pagrindu, jei tarptautinė apsauga panaikinama, nutraukiama arba atsisakoma ją pratęsti, kaip nustatyta Direktyvos 2004/83/EB 14 straipsnio 3 dalyje ir 19 straipsnio 3 dalyje.

▼B

2. Apskaičiuojant šio straipsnio 1 dalyje nurodytą laikotarpį, gyvenimo dėl 3 straipsnio 2 dalies e ir f punktuose nurodytų priežasčių laikotarpių trukmė neįskaičiuojama.

3 straipsnio 2 dalies a punkte nurodytais atvejais, kai suinteresuotas trečiosios šalies pilietis įgyja teisę apsigyventi, kuri suteikia jam galimybę gauti ilgalaikio gyventojo statusą, apskaičiuojant šio straipsnio 1 dalyje nurodytą laikotarpį, galima įskaičiuoti tiktai pusę gyvenimo studijų arba profesinio mokymo tikslais trukmės.

▼M2

Apskaičiuojant asmenų, kuriems suteikta tarptautinė apsauga, 1 dalyje nurodytą laikotarpį, įtraukiamas laikotarpis nuo tos dienos, kurią pateiktas tarptautinės apsaugos prašymas, kurio pagrindu buvo suteikta ta tarptautinė apsauga, iki dienos, kurią buvo išduotas Reglamento (ES) 2024/1347 ([1]) 24 straipsnyje nurodytas leidimas gyventi šalyje.

([1]) 2024 m. gegužės 14 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) 2024/1347 dėl trečiųjų šalių piliečių ar asmenų be pilietybės priskyrimo prie tarptautinės apsaugos gavėjų, vienodo pabėgėlių arba papildomą apsaugą galinčių gauti asmenų statuso ir suteikiamos apsaugos pobūdžio standartų, kuriuo iš dalies keičiama Tarybos direktyva 2003/109/EB ir panaikinama Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2011/95/ES (OL L, 2024/1347, 2024 5 22, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1347/oj).

▼B

3. Buvimo už valstybės narės teritorijos laikas nepertraukia šio straipsnio 1 dalyje nurodyto laikotarpio ir įskaičiuojamas į jį, jei tokia išvyka netrunka ilgiau nei šešis mėnesius iš eilės ir iš viso per straipsnio 1 dalyje nurodytą laikotarpį nesudaro daugiau kaip 10 mėnesių.

Ypatingais ar išskirtiniais laikino pobūdžio atvejais valstybės narės gali pagal savo nacionalinės teisės aktus leisti, kad straipsnio 1 dalyje nurodyto laikotarpio nepertrauktų ilgesnė išvykos trukmė, nei nurodyta pirmojoje pastraipoje. Tokiais atvejais valstybės narės, apskaičiuodamos 1 dalyje nurodytą laikotarpį, neįskaičiuoja tokios išvykos trukmės.

Nukrypstant nuo antrosios pastraipos, valstybės narės gali, apskaičiuodamos visą 1 dalyje nurodytą laikotarpį, atsižvelgti į tarnybinių komandiruočių, įskaitant teikiant tarpvalstybines paslaugas, išvykų trukmę.

▼M2

3a. Nustačius, kad tarptautinės apsaugos gavėjas yra kitoje valstybėje narėje nei ta, kuri jam suteikė tarptautinę apsaugą, nors pagal atitinkamą nacionalinę, Sąjungos arba tarptautinę teisę joje būti ar gyventi neturi teisės, apskaičiuojant 1 dalyje nurodytą laikotarpį neatsižvelgiama į teisėto buvimo valstybėje narėje, kuri suteikė tarptautinę apsaugą, laikotarpį iki minėtosios situacijos.

Nukrypstant nuo pirmos pastraipos, visų pirma tais atvejais, kai tarptautinės apsaugos gavėjas įrodo, kad buvimą ar gyvenimą šalyje neturint tokios teisės lėmė nuo jo nepriklausančios aplinkybės, valstybės narės gali vadovaudamosi savo nacionaline teise numatyti, kad 1 dalyje nurodyto laikotarpio skaičiavimas nebūtų nutraukiamas.

▼B

5 straipsnis

Ilgalaikio gyventojo statuso įgijimo sąlygos

1. Valstybės narės reikalauja, kad trečiųjų šalių piliečiai įrodytų, kad jie patys ir nuo jų priklausomi šeimos nariai turi:

a) pastovių ir reguliarių išteklių, kurių pakanka patiems išsilaikyti ir išlaikyti savo šeimos narius, nesikreipiant į atitinkamos valstybės narės socialinės pagalbos sistemą. Valstybės narės įvertina tokių išteklių pobūdį ir reguliarumą, bei gali atsižvelgti į minimalų atlyginimo ir pensijų lygį, iki pareiškimo ilgalaikio gyventojo statusui gauti, pateikimo;

b) sveikatos draudimą, apimantį visas rizikas, kurios paprastai numatomos tos valstybės narės piliečių draudime.

2. Valstybės narės gali pareikalauti, kad trečiųjų šalių piliečiai tenkintų nacionalinėje teisėje numatytas integracijos sąlygas.

▼B

6 straipsnis

Viešoji tvarka ir visuomenės saugumas

1. Valstybės narės gali atsisakyti suteikti ilgalaikio gyventojo statusą viešosios tvarkos ir visuomenės saugumo sumetimais.

Priimdama atitinkamą sprendimą, valstybė narė apsvarsto suinteresuoto asmens viešosios tvarkos arba visuomenės saugumo pažeidimo sunkumą ar rūšį, arba tokio asmens keliamą pavojų, taip pat deramai atsižvelgdama į jo buvimo trukmę ir ryšius su gyvenamąja šalimi.

2. Šio straipsnio 1 dalyje nurodytas atsisakymas negali būti grindžiamas ekonominiais sumetimais.

7 straipsnis

Ilgalaikio gyventojo statuso įgijimas

1. Norėdamas gauti ilgalaikio gyventojo statusą, trečiosios šalies pilietis pateikia pareiškimą tos valstybės narės, kurioje jis gyvena, kompetentingoms institucijoms. Prie pareiškimo pridedami nacionalinės teisės aktuose nurodyti dokumentiniai įrodymai, įrodantys, kad jis ar ji tenkina 4 ir 5 straipsnyje nustatytas sąlygas, taip pat, jei reikalaujama, galiojantis kelionės dokumentas arba jo patvirtinta kopija.

Tarp pirmojoje straipsnio dalyje nurodytų dokumentų taip pat gali būti dokumentai, susiję su deramu būstu.

2. Kompetentingos nacionalinės institucijos kaip galima greičiau, bet jokiu atveju ne vėliau kaip per šešis mėnesius nuo pareiškimo pateikimo dienos, raštu praneša pareiškėjui apie savo sprendimą. Bet kuris toks sprendimas pranešamas suinteresuotam trečiosios šalies piliečiui pagal atitinkamuose nacionalinės teisės aktuose numatytą tos šalies pranešimų pateikimo tvarką.

Ypatingais atvejais, susijusiais su pareiškimo nagrinėjimo sudėtingumu, pirmojoje pastraipoje nurodytas terminas gali būti pratęstas.

Be to, suinteresuotam asmeniui pranešama apie jo teises ir pareigas pagal šią direktyvą.

Bet kurios pasekmės, atsiradusios dėl to, kad šioje nuostatoje nurodyto termino pabaigoje nebuvo priimta jokio sprendimo, reglamentuojamos atitinkamos valstybės narės nacionalinės teisės aktais.

3. Jei yra tenkinamos 4 ir 5 straipsnyje numatytos sąlygos, ir asmuo nekelia grėsmės, kaip apibrėžta 6 straipsnyje, atitinkama valstybė narė suteikia suinteresuotam trečiosios šalies piliečiui ilgalaikio gyventojo statusą.

8 straipsnis

Ilgalaikio gyventojo leidimas gyventi EB

1. Ilgalaikio gyventojo statusas yra nuolatinis, atsižvelgiant į 9 straipsnį.

▼B

2. Valstybės narės ilgalaikiams gyventojams išduoda ilgalaikio gyventojo leidimą gyventi EB. Leidimas galioja ne mažiau nei penkerius metus; pasibaigus galiojimo laikui, jis, jei to reikalaujama, pateikus pareiškimą, automatiškai pratęsiamas.

3. Ilgalaikio gyventojo leidimas gyventi EB gali būti išduodamas įklijos arba atskiro dokumento pavidalu. Jis išduodamas pagal 2002 m. birželio 13 d. Tarybos reglamente (EB) Nr. 1030/2002, nustatančiame vienodą leidimų gyventi trečiųjų šalių piliečiams formą ([1]), nustatytas taisykles ir standartinę formą. Po antrašte „leidimo rūšis“ valstybės narės įrašo – „ilgalaikis gyventojas – EB“.

▼M1

4. Jei valstybė narė išduoda ilgalaikio gyventojo leidimą gyventi ES trečiosios šalies gyventojui, kuriam ji suteikė tarptautinę apsaugą, ji to ilgalaikio gyventojo leidimo gyventi ES eilutėje „Pastabos“ įrašo tokią pastabą: „(data) tarptautinę apsaugą suteikė (valstybės narės pavadinimas).“

5. Jei ilgalaikio gyventojo leidime gyventi ES, išduotame antrosios valstybės narės trečiosios šalies piliečiui, kuris jau turi kitoje valstybėje narėje išduotą ilgalaikio gyventojo leidimą gyventi ES, kuriame yra 4 dalyje nurodyta pastaba, antroji valstybė narė įrašo tą pačią pastabą ilgalaikio gyventojo leidime gyventi ES.

Prieš įrašydama 4 dalyje nurodytą pastabą, antroji valstybė narė prašo toje pastaboje nurodytos valstybės narės pateikti informaciją, ar ilgalaikis gyventojas vis dar naudojasi tarptautine apsauga. Pastaboje nurodyta valstybė narė atsako į prašymą suteikti informaciją per vieną mėnesį nuo šio prašymo iš antrosios valstybės narės gavimo dienos. Jei, priėmus galutinį sprendimą, tarptautinė apsauga buvo panaikinta, antroji valstybė narė neįrašo tos pastabos.

6. Tais atvejais, kai laikantis atitinkamų tarptautinių dokumentų ar nacionalinės teisės aktų atsakomybė už ilgalaikio gyventojo tarptautinę apsaugą buvo perkelta antrajai valstybei narei po to, kai buvo išduotas 5 dalyje nurodytas ilgalaikio gyventojo leidimas gyventi ES, antroji valstybė narė per tris mėnesius nuo tokio perkėlimo atitinkamai iš dalies pakeičia 4 dalyje nurodytą pastabą.

▼B

9 straipsnis

Statuso panaikinimas arba praradimas

1. Ilgalaikiai gyventojai praranda teisę į ilgalaikio gyventojo statusą tais atvejais, kai:

a) paaiškėja, kad ilgalaikio gyventojo statusas įgytas apgaulės būdu;

b) nutarta taikyti išsiuntimo priemonę pagal 12 straipsnį;

([1]) OL L 157, 2002 6 15, p. 1.

▼B

c) praleista ilgiau nei 12 mėnesių iš eilės išvykus iš Bendrijos teritorijos.

2. Nukrypstant nuo šio straipsnio 1 dalies c punkto, valstybės narės gali nustatyti, kad prabuvus išvykoje ilgiau nei 12 mėnesių iš eilės arba dėl ypatingų arba išskirtinių priežasčių ilgalaikio gyventojo statusas nėra panaikinamas arba prarandamas.

3. Valstybės narės gali nustatyti, kad ilgalaikis gyventojas praranda teisę išlaikyti ilgalaikio gyventojo statusą tais atvejais, jei jis ar ji kelia grėsmę viešajai tvarkai, atsižvelgiant į jo ar jos įvykdyto pažeidimo rimtumą, tačiau tokia grėsme negali būti grindžiamas išsiuntimas pagal 12 straipsnį.

▼M1

3a. Panaikinus, nutraukus arba atsisakius pratęsti tarptautinę apsaugą, laikantis Direktyvos 2004/83/EB 14 straipsnio 3 dalies ir 19 straipsnio 3 dalies, valstybės narės gali panaikinti ilgalaikio gyventojo statusą, jeigu ilgalaikio gyventojo statusas buvo suteiktas tarptautinės apsaugos pagrindu.

▼B

4. Ilgalaikis gyventojas, kuris gyveno kitoje valstybėje narėje pagal III skyrių, daugiau nebegali išlaikyti pirmojoje valstybėje narėje įgyto ilgalaikio gyventojo statuso, kai toks statusas jam suteikiamas kitoje valstybėje narėje pagal 23 straipsnį.

Bet kuriuo atveju, išbuvus šešerius metus išvykus iš ilgalaikio gyventojo statusą suteikusios valstybės narės teritorijos, atitinkamas asmuo praranda teisę išlaikyti savo ilgalaikio gyventojo statusą toje valstybėje narėje.

Nukrypstant nuo antrosios pastraipos nuostatų, atitinkama valstybė narė gali nustatyti, kad prabuvęs išvykoje ilgiau nei šešerius metus, ilgalaikis gyventojas dėl ypatingų priežasčių išlaiko šį statusą toje valstybėje narėje.

5. Šio straipsnio 1 dalies c punkte ir straipsnio 4 dalyje nurodytais atvejais, statusą suteikusi valstybė narė taiko palengvintą ilgalaikio gyventojo statuso atstatymo tvarką.

Minima tvarka ypač taikoma asmenims, gyvenusiems antrojoje valstybėje narėje studijų tikslu.

Ilgalaikio gyventojo statuso atstatymo sąlygas ir tvarką nustato nacionalinė teisė.

6. Pasibaigęs ilgalaikio gyventojo leidimas gyventi EB jokiais atvejais negali būti pagrindu panaikinti ilgalaikio gyventojo statusą arba jį prarasti.

▼B

7. Jei panaikinus arba praradus ilgalaikio gyventojo statusą nereiškia, kad tas asmuo turi būti išsiųstas, atitinkama valstybė narė leidžia tokiam asmeniui likti jos teritorijoje, jei jis ar ji tenkina nacionalinės teisės aktuose nustatytas sąlygas ir (arba) nekelia grėsmės viešajai tvarkai arba visuomenės saugumui.

10 straipsnis

Procedūrinės garantijos

1. Priėmus sprendimą atmesti pareiškimą ilgalaikio gyventojo statusui gauti arba panaikinus tokį statusą, kiekvienu atveju nurodomos to sprendimo priežastys. Apie bet kurį tokį sprendimą pranešama suinteresuotam trečiosios šalies piliečiui laikantis atitinkamos valstybės nacionalinės teisės aktuose numatytos pranešimų pateikimo tvarkos. Pranešime nurodoma, kokios yra atitinkamos pažeistos teisės gynimo priemonės, bei laikotarpis, per kurį suinteresuotas asmuo gali imtis veiksmų.

2. Jei yra atmetamas prašymas suteikti ilgalaikio gyventojo statusą, arba toks statusas panaikinamas ar prarandamas, arba nepratęsiamas leidimas gyventi, suinteresuotas asmuo turi teisę atitinkamoje valstybėje narėje ginčyti tokius sprendimus teismo keliu.

11 straipsnis

Vienodas požiūris

1. Ilgamečiai gyventojai kaip ir tos šalies piliečiai vienodai turi teisę:

a) naudotis galimybe įsidarbinti arba dirbti savarankiškai, jei tokia veikla nereikalauja, kad ir retkarčiais, vykdyti valstybinės valdžios funkcijų, taip pat į vienodas įdarbinimo ir darbo sąlygas, įskaitant atleidimo iš darbo ir atlyginimo sąlygas;

b) į švietimą ir profesinį mokymą, taip pat gauti stipendijas pagal nacionalinės teisės nuostatas;

c) į profesinių diplomų, pažymėjimų ir kitų kvalifikacijos dokumentų pripažinimą pagal atitinkamą nacionalinę tvarką;

d) į socialinę apsaugą, socialinę pagalbą ir socialinį saugumą, kaip numatyta nacionalinėje teisėje;

e) gauti mokesčių nuolaidas;

f) naudotis prekėmis ir paslaugomis, bei visuomenei prieinamų prekių ir paslaugų pasiūla, taip pat būsto įsigijimo tvarka;

g) į asociacijų ir jungimosi į sąjungas bei stojimo į darbuotojus ar darbdavius atstovaujančias organizacijas ar į bet kurias kitas organizacijas, kurios nariai yra konkrečios profesijos atstovai, laisvę, taip pat į teisę naudotis visomis tokių organizacijų teikiamomis privilegijomis, nepažeidžiant nacionalinių nuostatų dėl viešosios tvarkos ir visuomenės saugumo;

h) laisvai judėti visoje atitinkamos valstybės narės teritorijoje, laikantis nacionalinės teisės aktuose saugumo sumetimais nustatytų apribojimų.

▼B

2. Kalbant apie straipsnio 1 dalies b, d, e, f ir g punktų nuostatas, atitinkama valstybė narė gali apsiriboti vienodo požiūrio taikymu tiktai tiems atvejams, kai ilgalaikio gyventojo, arba jo šeimos nario, kurio labui jis ar ji nori gauti išmokas, registruota arba įprastinė gyvenamoji vieta yra tos valstybės narės teritorijoje.

3. Valstybės narės gali apriboti vienodo su savo šalies piliečiais požiūrio taikymą šiais atvejais:

a) valstybės narės gali išlaikyti teisės į samdomą ar savarankišką darbą apribojimus tais atvejais, kai pagal veikiančius nacionalinės arba Bendrijos teisės aktus tokia veikla leidžiama užsiimti tiktai šalies piliečiams arba ES ar EEE piliečiams;

b) valstybės narės gali reikalauti atitinkamo kalbos mokėjimo įrodymo, norint pasinaudoti teise į švietimą ar profesinį mokymą. Norint įstoti į universitetą, gali būti taikomi konkretūs išsilavinimo reikalavimai.

4. Valstybės narės gali apriboti vienodo požiūrio taikymą socialinės pagalbos ir socialinės apsaugos atveju teikdamos tiktai esmines išmokas.

▼M1

4a. Valstybės narės, kuri suteikė tarptautinę apsaugą, atžvilgiu 3 ir 4 dalys nepažeidžia Direktyvos 2004/83/EB.

▼B

5. Valstybės narės gali nuspręsti suteikti teisę į papildomas išmokas straipsnio 1 dalyje nurodytose srityse.

Valstybės narės gali nuspręsti taikyti vienodą požiūrį ir straipsnio 1 dalyje nenurodytose srityse.

12 straipsnis

Apsauga nuo išsiuntimo

1. Valstybės narės gali priimti sprendimą išsiųsti ilgalaikį gyventoją tiktai tuo atveju, jei jis ar ji kelia realią ir pakankamai rimtą grėsmę viešajai tvarkai ar visuomenės saugumui.

2. Straipsnio 1 dalyje nurodytas sprendimas negali būti grindžiamas ekonominiais sumetimais.

3. Prieš priimdamos sprendimą išsiųsti ilgametį gyventoją, valstybės narės turi atsižvelgti į šiuos veiksnius:

a) gyvenimo jų teritorijoje trukmę;

b) suinteresuoto asmens amžių;

c) to pasekmes suinteresuotam asmeniui ir jo šeimos nariams;

▼B

d) ryšius su gyvenamąja šalimi arba ryšių su kilmės šalimi nebuvimą.

▼M1

3a. Jei valstybė narė priima sprendimą išsiųsti ilgalaikį gyventoją, kurio ilgalaikio gyventojo leidime gyventi ES yra 8 straipsnio 4 dalyje nurodyta pastaba, ji prašo toje pastaboje nurodytos valstybės narės patvirtinti, ar atitinkamas asmuo toje valstybėje narėje vis dar naudojasi tarptautine apsauga. Pastaboje nurodyta valstybė narė į prašymą suteikti informaciją atsako ne vėliau kaip per vieną mėnesį nuo šio prašymo gavimo dienos.

3b. Jei ilgalaikis gyventojas vis dar naudojasi tarptautine apsauga pastaboje nurodytoje valstybėje narėje, tas asmuo išsiunčiamas į tą valstybę narę, kuri, nedarydama poveikio taikomoms Sąjungos ir nacionalinės teisės aktams ir šeimos vientisumo principui, nedelsdama ir netaikydama jokių formalumų, priima atgal tą asmenį, kuriam suteikta tarptautinė apsauga, ir jo šeimos narius.

3c. Nukrypstant nuo 3b dalies, sprendimą dėl išsiuntimo priėmusi valstybė narė, laikydamasi tarptautinių įsipareigojimų, išsaugo teisę išsiųsti ilgalaikį gyventoją ne į tarptautinę apsaugą suteikusią valstybę narę, bet į kitą valstybę, jei tas asmuo įvykdo Direktyvos 2004/83/EB 21 straipsnio 2 dalyje apibrėžtas sąlygas.

▼B

4. Priėmus sprendimą išsiųsti, ilgalaikis gyventojas turi teisę naudotis atitinkamos valstybės narės teismine pažeistų teisių gynimo tvarka.

5. Atitinkamų išteklių neturintiems ilgalaikiams gyventojams suteikiama teisinė pagalba tokiomis pačiomis sąlygomis, kurios taikomos tos valstybės, kurioje jie gyvena, piliečiams.

▼M1

6. Šis straipsnis nepažeidžia Direktyvos 2004/83/EB 21 straipsnio 1 dalies.

▼B

13 straipsnis

Palankesnės nacionalinės nuostatos

Valstybės narės gali išduoti nuolatinio arba neribotojo galiojimo leidimus gyventi palankesnėmis sąlygomis, nei nurodyta šioje direktyvoje. Tokie leidimai gyventi nesuteikia teisės apsigyventi kitose valstybėse narėse, kaip nurodyta šios direktyvos III skyriuje.

III SKYRIUS

GYVENIMAS KITOSE VALSTYBĖSE NARĖSE

14 straipsnis

Principas

1. Ilgalaikis gyventojas įgyja teisę gyventi kitos, nei ilgalaikio gyventojo statusą jam suteikusios valstybės narės, teritorijoje, ilgiau kaip tris mėnesius, jei yra tenkinamos šiame skyriuje nustatytos sąlygos.

▼B

2. Ilgalaikis gyventojas gali apsigyventi antroje valstybėje narėje šiais pagrindais:

a) vykdydamas ekonominę veiklą samdomo arba savarankiško darbo pagrindais;

b) studijų arba profesinio mokymo tikslais;

c) kitais tikslais.

3. Straipsnio 2 dalies a punkte minimos ekonominės veiklos, vykdomos samdomo arba savarankiško darbo pagrindais, atveju, valstybės narės gali ištirti padėtį savo darbo rinkoje ir taikyti savo nacionalinius reikalavimus, numatytus, atitinkamai, laisvų vietų užėmimui arba tokios veiklos vykdymui.

Valstybės narės, atsižvelgdamos į darbo rinkos politiką, gali teikti pirmenybę Sąjungos piliečiams, trečiosios šalies piliečiams, kai taip yra nustatyta Bendrijos teisės aktuose, taip pat trečiosios šalies piliečiams, teisėtai gyvenantiems ir gaunantiems nedarbo išmokas atitinkamoje valstybėje narėje.

4. Nukrypstant nuo straipsnio 1 dalies nuostatų, valstybės narės gali riboti visą teisę apsigyventi galinčių gauti asmenų skaičių, jei tuo metu, kai buvo priimta ši direktyva, tokie apribojimai dėl trečiųjų šalių piliečių priėmimo jau buvo nustatyti galiojančiuose teisės aktuose.

5. Šis skyrius netaikomas tokių ilgalaikių gyventojų gyvenimo valstybių narių teritorijose, kurie yra atvykę:

a) kaip samdomi darbuotojai, atsiųsti paslaugos tiekėjo teikti tarpvalstybines paslaugas;

b) kaip tarpvalstybinių paslaugų teikėjai.

Remdamosi savo nacionaline teise, valstybės narės gali nustatyti sąlygas, pagal kurias ilgalaikiai gyventojai, norintys persikelti į antrą valstybę narę, kad galėtų vykdyti ekonominę veiklą dirbdami sezoniniais darbuotojais, gali gyventi toje valstybėje narėje. Tarpvalstybiniams darbuotojams gali taip pat būti taikomos nacionalinės teisės nuostatos.

6. Šiuo skyriumi nepažeidžiami atitinkami Bendrijos teisės aktai dėl socialinės trečiųjų valstybių piliečių apsaugos.

15 straipsnis

Gyvenimo antroje valstybėje narėje sąlygos

1. Atvykęs į antros valstybės narės teritoriją, ilgalaikis gyventojas kaip galima greičiau, ne vėliau kaip praėjus trims mėnesiams po atvykimo, kreipiasi į tos valstybės narės kompetentingas institucijas, prašydamas išduoti leidimą gyventi.

▼B

Valstybės narės gali sutikti, kad ilgalaikis gyventojas paduotų kompetentingoms antrosios valstybės narės institucijoms prašymą išduoti leidimą gyventi dar tebegyvendamas pirmosios valstybės narės teritorijoje.

2. Valstybės narės gali pareikalauti, kad suinteresuoti asmenys pateiktų dokumentus, įrodančius, kad jie turi:

a) pastovių ir reguliarių išteklių, kurių pakanka išsilaikyti patiems ir išlaikyti savo šeimos narius, neprašant socialinės pagalbos iš atitinkamos valstybės narės. Kiekvienos 14 straipsnio 2 dalyje nurodytos kategorijos atveju valstybė narė įvertina tokių išteklių pobūdį ir reguliarumą bei gali atsižvelgti į minimalų atlyginimo ir pensijų lygį;

b) sveikatos draudimą, apimantį visas rizikas, kurios paprastai numatomos suinteresuotos valstybės narės piliečių draudime.

3. Valstybės narės gali pareikalauti, kad trečiųjų šalių piliečiai laikytųsi integracijos priemonių pagal nacionalinės teisės aktus.

Ši sąlyga netaikoma, jei iš suinteresuotų trečiosios šalies piliečių jau buvo pareikalauta, pagal 5 straipsnio 2 dalį, kad jie atitiktų integracijos sąlygas, kad galėtų gauti ilgalaikio gyventojo statusą.

Nenusižengiant antrajai pastraipai, atitinkamiems asmenims gali būti nurodyta lankyti kalbos kursus.

4. Prie pareiškimo pridedami nacionaliniuose įstatymuose nurodyti dokumentiniai įrodymai, įrodantys, kad suinteresuoti asmenys tenkina atitinkamas sąlygas, taip pat ilgalaikio gyventojo leidimas gyventi ir galiojantis kelionės dokumentas, arba jų patvirtintos kopijos.

Tarp pirmojoje pastraipoje minimų įrodymų taip pat gali būti dokumentai, susiję su deramu būstu.

Konkrečiai:

a) tuo atveju, jei yra vykdoma ekonominė veikla, antroji valstybė narė gali pareikalauti, kad suinteresuoti asmenys pateiktų įrodymus:

   i) jei jie dirba samdomą darbą – darbo sutartį, darbdavio pareiškimą, kad jie yra pasamdyti, arba siūlymą sudaryti darbo sutartį nacionalinės teisės aktuose nustatytomis sąlygomis. Valstybės narės nustato, kurio iš šių nurodytų įrodymų bus reikalaujama;

   ii) jei jie dirba savarankišką darbą – turi atitinkamus išteklius, kurių pagal nacionalinės teisės aktus yra reikalaujama norint vykdyti tokią veiklą, pateikdami būtinus dokumentus ir leidimus;

▼B

b) studijų arba profesinio mokymo atveju antroji valstybė narė gali pareikalauti, kad suinteresuoti asmenys pateiktų dokumentus, įrodančius, kad jie priimti studijuoti arba mokytis profesijos akredituotoje įstaigoje.

16 straipsnis

Šeimos nariai

1. Kai ilgalaikis gyventojas naudojasi savo teise gyventi antrojoje valstybėje narėje, ir kai jo ar jos šeima buvo sudaryta jau pirmojoje valstybėje narėje, jo šeimos nariai, kurie atitinka Direktyvos 2003/86/EB 4 straipsnio 1 dalyje nurodytas sąlygas, turi teisę lydėti ilgalaikį gyventoją arba pas jį atvykti.

2. Kai ilgalaikis gyventojas naudojasi savo teise gyventi antrojoje valstybėje narėje, ir kai jo ar jos šeima buvo sudaryta jau pirmojoje valstybėje narėje, jo šeimos nariams, nenurodytiems Direktyvos 2003/86/EB 4 straipsnio 1 dalyje, gali būti leidžiama lydėti ilgalaikį gyventoją arba pas jį atvykti.

3. Pateikiant prašymą dėl leidimo gyventi, taikomos 15 straipsnio 1 dalies nuostatos.

4. Antroji valstybė narė gali pareikalauti, kad atitinkami šeimos nariai kartu su prašymu išduoti leidimą gyventi pateiktų:

a) savo ilgalaikio gyventojo leidimą gyventi EB arba leidimą gyventi ir galiojantį kelionės dokumentą, arba jų patvirtintas kopijas;

b) įrodymus, įrodančius, kad jie, kaip ilgalaikio gyventojo šeimos nariai, gyveno pirmojoje valstybėje narėje;

c) įrodymus, įrodančius, kad jie turi pastovių ir reguliarių išteklių, kurių pakanka išsilaikyti neprašant socialinės pagalbos iš atitinkamos valstybės narės, arba, kad ilgalaikis gyventojas turi jiems tokius išteklius ir draudimą, taip pat ir sveikatos draudimą, apimantį visas rizikas antrojoje valstybėje narėje. Valstybė narė įvertina tokių išteklių pobūdį ir reguliarumą bei gali atsižvelgti į minimalų atlyginimo ir pensijų lygį.

5. Jei šeima dar nebuvo sudaryta pirmojoje valstybėje narėje, taikoma Direktyva 2003/86/EB.

17 straipsnis

Viešoji tvarka ir visuomenės saugumas

1. Valstybės narės gali atsisakyti patenkinti ilgalaikių gyventojų ar jų šeimos narių prašymus dėl leidimo gyventi, jei atitinkamas asmuo kelia grėsmę viešajai tvarkai ar visuomenės saugumui.

▼B

Priimdamos atitinkamą sprendimą, valstybės narės atsižvelgia į ilgalaikio gyventojo ar jo šeimos nario (narių) viešosios tvarkos ar visuomenės saugumo pažeidimo sunkumą ar rūšį, ar suinteresuoto asmens keliamą pavojų.

2. Straipsnio pirmojoje dalyje nurodytas sprendimas negali būti grindžiamas ekonominiais sumetimais

18 straipsnis

Visuomenės sveikata

1. Valstybės narės gali atsisakyti patenkinti ilgalaikių gyventojų ar jų šeimos narių prašymus dėl leidimo gyventi, jei atitinkamas asmuo kelia grėsmę visuomenės sveikatai.

2. Vienintelės ligos, kuriomis gali būti grindžiamas atsisakymas įsileisti į šalį ar suteikti teisę apsigyventi antrosios valstybės narės teritorijoje, yra atitinkamuose taikytinuose Pasaulio sveikatos organizacijos teisiniuose dokumentuose nurodytosios ligos arba tokios infekcinės ar parazitų platinamos užkrečiamosios ligos, kurios yra priimančiosios šalies piliečius saugančių nuostatų objektas. Valstybės narės nepriima naujų griežtesnio ribojančio pobūdžio nuostatų arba praktikos.

3. Ligos, kuriomis susergama po to, kai buvo išduotas pirmasis leidimas gyventi antrojoje valstybėje narėje, negali būti atsisakymo pratęsti leidimą arba išsiuntimo iš teritorijos pagrindu.

4. Norint įsitikinti, kad asmenys, kuriems taikoma ši direktyva, neserga jokiomis straipsnio 2 dalyje minimomis ligomis, valstybė narė gali pareikalauti jų sveikatos patikrinimo. Tokie sveikatos patikrinimai, kurie gali būti atliekami nemokamai, neatliekami sistemingai.

19 straipsnis

Pareiškimų nagrinėjimas ir leidimų gyventi išdavimas

1. Kompetentingos nacionalinės institucijos išnagrinėja pareiškimus per keturis mėnesius nuo jų pateikimo dienos.

Jei prie pareiškimo nepridėti 15 ir 16 straipsniuose išvardyti dokumentiniai įrodymai arba esant išskirtinėms aplinkybėms, susijusioms su pareiškimo nagrinėjimo sudėtingumu, pirmojoje straipsnio pastraipoje nurodytas terminas gali būti pratęstas ne ilgesniam nei trijų mėnesių laikotarpiui. Tokiais atvejais kompetentingos valdžios institucijos apie tai praneša pareiškėjui.

2. Jei įvykdytos 14, 15 ir 16 straipsniuose nurodytos sąlygos, antroji valstybė narė, atsižvelgdama į 17 ir 18 straipsnių nuostatas, susijusias su viešąja tvarka, visuomenės saugumu ir visuomenės sveikata, ilgalaikiam gyventojui išduoda pratęsiamą leidimą gyventi. Pasibaigus šio leidimo gyventi galiojimo laikui, jis gali būti pratęstas, pateikus, jei to reikalaujama, pareiškimą. Antroji valstybė narė praneša apie savo sprendimą pirmajai valstybei narei.

▼B

3. Antroji valstybė narė ilgalaikio gyventojo šeimai išduota pratęsiamus leidimus gyventi, galiojančius tokį patį laikotarpiui, kaip ir ilgalaikiam gyventojui išduotas leidimas.

▼M1

19a straipsnis

Ilgalaikio gyventojo leidimo gyventi ES daliniai pakeitimai

1. Kai ilgalaikio gyventojo leidime gyventi ES yra 8 straipsnio 4 dalyje nurodyta pastaba ir kai laikantis atitinkamų tarptautinių dokumentų ar nacionalinės teisės aktų atsakomybė už ilgalaikio gyventojo tarptautinę apsaugą perkeliama antrajai valstybei narei prieš išduodant 8 straipsnio 5 dalyje nurodytą ilgalaikio gyventojo leidimą gyventi ES, antroji valstybė narė paprašo ilgalaikio gyventojo leidimą gyventi ES išdavusios valstybės narės atitinkamai iš dalies pakeisti tą pastabą.

2. Kai ilgalaikiam gyventojui suteikiama tarptautinė apsauga antrojoje valstybėje narėje prieš tai valstybei narei išduodant 8 straipsnio 5 dalyje nurodytą ilgalaikio gyventojo leidimą gyventi ES, ta valstybė narė paprašo valstybės narės, kuri išdavė ilgalaikį gyventojo leidimą gyventi ES, jį iš dalies pakeisti, kad būtų įrašyta 8 straipsnio 4 dalyje nurodyta pastaba.

3. Gavusi 1 ir 2 dalyse nurodytą prašymą, ilgalaikio gyventojo leidimą gyventi ES išdavusi valstybė narė išduoda iš dalies pakeistą ilgalaikio gyventojo leidimą gyventi ES ne vėliau kaip po trijų mėnesių nuo tos antrosios valstybės narės prašymo gavimo.

▼B

20 straipsnis

Procedūrinės garantijos

1. Atmetus prašymą dėl leidimo gyventi, turi būti nurodomos tokio sprendimo priežastys. Apie tai pranešama suinteresuotam trečiosios šalies piliečiui, laikantis atitinkamuose nacionalinės teisės aktuose nustatytos pranešimų pateikimo tvarkos. Pranešime detaliai nurodoma, kokia yra galiojanti pažeistų teisių gynimo tvarka ir terminai, kurių laikantis galima imtis atitinkamų veiksmų.

Be kurios pasekmės, atsiradusios dėl to, kad nebuvo priimta jokio sprendimo pasibaigus 19 straipsnio 1 dalyje nurodytam terminui, reglamentuojamos atitinkamos valstybės narės nacionalinės teisės aktais.

2. Jei yra atmetamas prašymas dėl leidimo gyventi, arba toks leidimas nepratęsiamas arba panaikinamas, suinteresuotas asmuo turi teisę atitinkamoje valstybėje narėje ginčyti tokį sprendimą teismo keliu.

21 straipsnis

Požiūris antrojoje valstybėje narėje

1. Gavę 19 straipsnyje nurodytą leidimą gyventi antrojoje valstybėje narėje, ilgalaikiai gyventojai iš karto turi teisę naudotis vienodo požiūrio principu 11 straipsnyje nurodytoje srityje ir sąlygomis.

▼B

2. Ilgalaikiai gyventojai turi teisę dalyvauti darbo rinkoje pagal straipsnio 1 dalies nuostatas.

Valstybės narės gali nustatyti, kad 14 straipsnio 2 dalies a punkte nurodytiems asmenims ne ilgesniam nei 12 mėnesių laikotarpiui gali būti ribojama teisė į kitokią samdomą veiklą nei ta veikla, dėl kurios jiems buvo suteiktas leidimas gyventi nacionalinės teisės aktuose numatytomis sąlygomis.

Valstybės narės gali pagal nacionalinę teisę nustatyti sąlygas, kuriomis 14 straipsnio 2 dalies b arba c pastraipose minimi asmenys galės dirbti samdomą ar savarankišką darbą.

3. Gavę 19 straipsnyje nurodytą leidimą gyventi antrojoje valstybėje narėje, ilgalaikio gyventojo šeimos nariai gali tuojau pat toje valstybėje narėje naudotis Direktyvos 2003/86/EB 14 straipsnyje išvardytomis teisėmis.

22 straipsnis

Leidimo gyventi panaikinimas ir pareiga priimti asmenį atgal

1. Kol trečiosios šalies piliečiui nesuteiktas ilgalaikio gyventojo statusas, antroji valstybė narė gali nuspręsti nepratęsti leidimo gyventi arba jį panaikinti, ir nurodyti atitinkamam asmeniui ir jo šeimos nariams nacionalinės teisės aktuose nustatyta tvarka, įskaitant ir išsiuntimo tvarką, palikti jos teritoriją šiais atvejais:

a) viešosios tvarkos ir visuomenės saugumo sumetimais, kaip nurodyta 17 straipsnyje;

b) jei nebetenkinamos 14, 15 ir 16 straipsniuose nurodytos sąlygos;

c) jei tas trečiosios šalies pilietis gyvena atitinkamoje valstybėje narėje neteisėtai.

2. Antrajai valstybei narei pritaikius bet kurią iš straipsnio 1 dalyje nurodytų priemonių, pirmoji valstybė narė nedelsdama ir be jokių formalumų priima tą ilgalaikį gyventoją ir jo šeimos narius atgal į savo teritoriją. Antroji valstybė narė praneša pirmajai valstybei narei apie savo sprendimą.

3. Kol trečiosios šalies piliečiui nesuteiktas ilgalaikio gyventojo statusas, ir nenusižengiant straipsnio 2 dalyje nurodytai pareigai priimti asmenį atgal, antroji valstybė narė gali nuspręsti, remdamasi svariais viešosios tvarkos ir visuomenės saugumo sumetimais, išsiųsti trečiosios šalies pilietį iš Sąjungos teritorijos pagal 12 straipsnyje nustatytas garantijas ir jų laikydamasi.

Tokiais atvejais, antroji valstybė narė, priimdama minėtą sprendimą, pasikonsultuoja su pirmąja valstybe nare.

▼B

Priėmusi sprendimą išsiųsti atitinkamą trečiosios šalies pilietį, antroji valstybė narė imasi visų deramų priemonių veiksmingai įgyvendinti tokį sprendimą. Tokiais atvejais antroji valstybė narė pateikia pirmajai valstybei narei reikiamą informaciją, susijusią su sprendimo išsiųsti įgyvendinimu.

▼M1

3a. Jei per tą laiką tarptautinė apsauga nebuvo panaikinta arba asmuo nepriskiriamas vienai iš Direktyvos 2004/83/EB 21 straipsnio 2 dalyje nurodytų kategorijų, šio straipsnio 3 dalis nėra taikoma trečiosios šalies piliečiams, kurių ilgalaikio gyventojo leidime gyventi ES, išduotame pirmojoje valstybėje narėje, yra šios direktyvos 8 straipsnio 4 dalyje nurodyta pastaba.

Ši dalis nepažeidžia Direktyvos 2004/83/EB 21 straipsnio 1 dalies.

▼B

4. Kartu su sprendimu išsiųsti negali būti taikomas ir nuolatinis draudimas apsigyventi straipsnio 1 dalies b ir c pastraipose numatytais atvejais.

5. Straipsnio 2 dalyje nurodyta pareiga priimti asmenį nepažeidžia galimybės ilgalaikiam gyventojui ir jo ar jos šeimos nariams persikelti į trečiąją valstybę narę.

23 straipsnis

Ilgalaikio gyventojo statuso įgijimas antrojoje valstybėje narėje

1. Pateikus pareiškimą, antroji valstybė narė, laikydamasi 3, 4, 5 ir 6 straipsnio nuostatų, suteikia ilgalaikiams gyventojams 7 straipsnyje numatytą statusą. Antroji valstybė praneša apie savo sprendimą pirmajai valstybei narei.

2. Pareiškimai dėl ilgalaikio gyventojo statuso antrojoje valstybėje narėje pateikiami ir nagrinėjami 7 straipsnyje nustatyta tvarka. Išduodant leidimą apsigyventi taikomas 8 straipsnis. Jei pareiškimas yra atmetamas, taikomos 10 straipsnyje nustatytos procedūrinės garantijos.

IV SKYRIUS

BAIGIAMOSIOS NUOSTATOS

24 straipsnis

Pranešimai ir pataisos

Komisija periodiškai, pirmąjį kartą ne vėliau kaip 2011 m. sausio 23 d., teikia pranešimus Tarybai ir Europos Parlamentui apie šio direktyvos taikymą valstybėse narėse ir pasiūlo bet kurias jos nuomone reikalingas pataisas. Tokie pataisų siūlymai visų pirma teikiami dėl 4, 5, 9, 11 straipsnių ir III skyriaus.

▼B

25 straipsnis

Punktai ryšiams palaikyti

▼M1

Valstybės narės paskiria punktus ryšiams palaikyti, kurie bus atsakingi už 8, 12, 19, 19a, 22 ir 23 straipsniuose nurodytos informacijos ir dokumentacijos priėmimą ir perdavimą.

▼B

Valstybės narės deramai bendradarbiauja keičiantis straipsnio 1 dalyje nurodyta informacija ir dokumentacija.

26 straipsnis

Perkėlimas į nacionalinę teisę

▼M2

Valstybės narės užtikrina, kad įsigaliotų įstatymai ir kiti teisės aktai, būtini, kad šios direktyvos būtų laikomasi ne vėliau kaip 2006 m. sausio 23 d. Valstybės narės užtikrina, kad įsigaliotų įstatymai ir kiti teisės aktai, būtini, kad šios direktyvos 4 straipsnio 2 dalies trečios pastraipos ir 3a dalies būtų laikomasi ne vėliau kaip 2026 m. birželio 12 d. Jos nedelsdamos pateikia Komisijai tų teisės aktų nuostatų tekstą.

▼B

Valstybės narės, priimdamos šias priemones, daro jose nuorodą į šią direktyvą arba tokia nuoroda daroma jas oficialiai skelbiant. Nuorodos darymo tvarką nustato valstybės narės.

27 straipsnis

Įsigaliojimas

Ši direktyva įsigalioja jos paskelbimo *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje* dieną.

28 straipsnis

Adresatai

Ši direktyva skirta valstybėms narėms pagal Europos bendrijos steigimo sutartį.